

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

ШВЕЦЬ ЄВГЕНІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

**НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ З
ПИТАНЬ ЗАХИСТУ ПРАВ ДІТЕЙ-СИРИТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ
БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ**

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність дослідження. Сучасний стан справ в Україні супроводжується нагнітанням політичної та економічної напруженості, але не слід забувати, що в Україні також існує багато соціальних проблем, які треба негайно вирішувати. Однією з таких є захист прав дітей, які з різних причин залишилися без батьків, а саме це діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування. Україна коли ратифікувала Конвенцію ООН взяла на себе відповідальність та зобов'язання, щодо наступних завдань, а саме: інтереси дитини завжди на першому місці; гарантування повноцінного життя; відсутність дискримінації; інтегрування до життя в суспільстві. Така категорія дітей існує в кожній країні світу. В Україні внаслідок складної соціально-економічної ситуації українців спричинило до виникнення проблем безпритульності та дитячої бездоглядності, тому слід сказати, що актуальність дослідження саме проблем захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування є важливою темою.

Згідно офіційних статистичних даних, станом на 01.01.2019 року загальна кількість статусних дітей в Україні становила 70 701 дитина. З них 64 510 виховуються у сімейних формах виховання. Загальна кількість статусних дітей які виховуються в інтернатних закладах складає 6 191 дитина.

Стан дослідження. Аналізуючи дослідження вчених-теоретиків, можна зробити висновок, що існує зростаючий інтерес до питань системи захисту прав дітей, а саме такі вчені: О. Булах, Л. Волинець, В. Дейда, В. Євко, Т.Єрескова, В. Закриницька, М. Захаров, С. Козлова, Л.Лахтюк, С. Литвиненко, Т. Макійчук, В. Москалюк, А. Мудрик, С. Прилипко, Н. Рябцева, О. Стремоухов, Н. Шелюг та інші. Але, не зважаючи на інтерес вчених на проблему захисту прав статусних дітей це питання як у теоретичному так у практичному плані залишається недостатньо дослідженим.

Об'єктом дослідження є соціальні відносини громадськості, які виникають в результаті захисту прав такої незахищеної категорії дітей, як діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування.

Предметом дослідження є система державних гарантій захисту прав і свобод статусних дітей в Україні.

Мета наукового дослідження – дослідити та проаналізувати теоретично-правовий аспект державної системи захисту прав статусних дітей, що існує в Україні.

Визначення мети сприяє вирішенню таких завдань:

зрозуміти теоретичне та правове значення термінів «діти-сироти» та «діти, позбавлені батьківського піклування» з метою використання у системі соціального захисту дітей;

розглянути українське законодавство щодо захисту прав статусних дітей у історичному розвитку України;

проаналізувати українське законодавство щодо захисту прав статусних дітей, знайти проблемні питання та вирішення їх у практичній реалізації;

розглянути нормативно-правові документи щодо державної політики установ де перебувають діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування;

проаналізувати основні сімейні та альтернативні форми виховання статусних дітей

вивчити питання житлових та майнових прав які пов'язані з захистом прав

статусних дітей.

Методи наукового дослідження: філософські, спеціально правові та загальнонаукові.

Філософські методи – феноменологічний, герменевтики, діалектичний - допомогли розкрити гуманізацію суспільства через якісну та ефективну роботу щодо захисту прав статусних дітей. З точки зору ціннісного підходу виявлено науково-правовий напрямок, правову практику і законодавство, яке стосується прав статусних дітей.

Спеціально-правові методи – культурно-правовий, соціологічно-правовий, порівняльно-правовий та формально-догматичний.

Загальнонаукові методи – порівняння від загального до конкретного аналізу, узагальнення, порівняння. Принципи об'єктивності, соціального підходу та історизму, що допомогли розкрити особливості розвитку захисту прав статусних дітей.

Наукова новизна одержаних результатів. З метою запобігання безпритульності та дитячої бездоглядності в Україні треба урегулювати таке поняття, як «соціальна сирота». Більше детальне визначення цього явища, дасть змогу чіткіше розібратись у системі захисту прав дітей в Україні та створить необхідні процеси та заходи для допомоги відповідній категорії дітей.

Законодавча та правова політика України в системі захисту прав статусних дітей має відповідати міжнародним та національним стандартам, які визначені у міжнародних угодах та повинні виконуватися в українському суспільстві. Розвиток законодавства в Україні орієнтується на міжнародні стандарти та вимоги захисту прав дітей, згідно яких і змінюється вектор державної політики у напрямку забезпечення прав статусних дітей.

Проблема житлових проблем статусних дітей та осіб з їх числа, зумовила державу знайти вирішення проблемного питання. Тому, було прийнято державну підтримку щодо підтримки дітей вказаної категорії.

Практичне значення одержаних результатів полягає у тому, що теоретичні положення магістерської роботи та запропоновані висновки та рекомендації можуть бути використані у практичній діяльності органів державної влади України при підготовці ними нормативно-правових актів з питань захисту прав статусних дітей та з метою вдосконалення якості функціонування системи захисту прав статусних дітей.

Апробація результатів магістерської роботи. За результатами дослідження автором підготовлено статтю до наукового журналу «Публічне управління та регіональний розвиток» на тему «Державна політика житлових прав дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування та осіб з їх числа в Україні».

Структура дослідження. Логіка проведеного дослідження зумовила структуру роботи. Робота складається з вступу, трьох розділів, кожен з яких має підрозділи, висновків, списку використаних джерел (61 джерело). Основний зміст роботи викладено на 67 сторінках. Загальний обсяг – 73 сторінки.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ МАГІСТЕРСЬКОЇ РОБОТИ

У вступі обґрунтовано актуальність теми, сформульовано мету та основні завдання, об'єкт і предмет, методи дослідження, висвітлено наукову новизну і практичне значення виконаної роботи. Наведено результати апробації основних положень та особистий внесок автора дослідження.

У першому розділі «Історія становлення та теоретико-методологічні засади інституту захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» охарактеризовано історичний розвиток захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, розкрито поняття та сутність термінів «діти-сироти», «діти, позбавлені батьківського піклування» та «соціальні сироти».

У підрозділі 1.1. «Історичне становлення інституту захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» розкрито історичні аспекти розвитку захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Історією розвитку ідей соціального виховання та захисту дітей-сиріт, та дітей, позбавлених батьківського піклування, з ХІХ до ХХ ст., займалися такі вчені, як В.Горнов, Ю.Константинова, А.Попова, В. Брутман, Н. Лазутова, Н.Соколов, С. Макарова та ін.

У період докласового суспільства, вчені стверджували, що сирітства не було: діти вважалися сином чи донькою всього народу. Коли дітей почали виховувати батьки тоді і з'явилося таке поняття, як соціальне сирітство. Якщо звернутися до історії, аж до Середньовіччя то відношення до дітей було антигуманним, а якщо розглядати в період сьогодення - жорстоким. Дослідники історії України та сімейного права, а саме Н. Дівіцина, стверджувала, що влада батьків над дітьми була визнана ще з часів язичництва. Батьки були повноправними власниками своїх дітей. Також, існували ситуації, коли батьки залишалися і навіть вбивали небажаних дітей. Щоб вирішити цю проблему, громадяни почали створювати інститути сиріт у межах свого роду та общинного простору.

Перші установи для дітей-сиріт з'явилися у Константинополі у 335 році. Християнський світогляд, де милосердя до дітей та турбота про них, стали основою до виховання. У слов'янських державах, дітей-сиріт виокремлювали як "божих людей". Суспільне піклування про дітей-сиріт виникло на ранніх етапах розвитку Київської держави.

У 1919 році в Україні був прийнятий перший Кодекс законів про сім'ю, шлюб, опіку та акти громадянського стану. В цьому Кодексі було дві статті про усиновлення, в яких вказувалось, що, якщо усиновлення мало місце до видання цього Кодексу, то діти прирівнювались до родичів за походженням, а усиновлені діти після набрання чинності Кодексу, не має ніяких цивільних обов'язків і прав для усиновителів та усиновлених. Та згодом в Україні розпочалися воєнні дії, а саме наступ денікінських військ, тому цей кодекс УРСР фактично ніколи не набрав чинності. З часом інститут захисту прав статусних дітей відносився до різновидів сімейного влаштування дітей, які залишилися без батьківського піклування.

З часом кількість соціальних сиріт почалось збільшуватись, внаслідок цього державна політика щодо виховання статусних дітей знов повернулася до виховання дітей саме у сім'ях. А саме, у 1989 році з'явилась нова форма влаштування дітей – дитячі будинки сімейного типу. Згідно Наказу Державного Комітету СРСР від 23 жовтня 1989

року та відповідно до п 1.1. Тимчасового положення про ДБСТ, такі будинки стали новою експериментальною формою соціального захисту та виховання статусних дітей. Характерними ознаками на той час для ДБСТ були:

- Створення дитячих містечок з кількістю від 150 до 200 дітей, які розташовувались у окремих будинках. В таких будинках проживали родини, які взяли на утримання та виховання не менше десяти відповідної категорії;

- Сім'ї що взяли на утримання та спільне виховання не менше п'яти дітей відповідної категорії проживали у багатокімнатних окремих квартирах, чи у жилих спеціальних будинках.

У підрозділі 1.2. «Теоретико-методологічні засади дослідження інституту захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» розкрита сутність понять «діти-сироти», «діти, позбавлені батьківського піклування», та «соціальні сироти».

З'ясовано, що «дитина-сирота» - це дитина, в якій померли чи загинули батьки. Також у науковій літературі є такі поняття як: «пряма сирота», «біологічна сирота», «фізична сирота». «Діти, позбавлені батьківського піклування» - діти, які залишилися без піклування батьків у зв'язку з позбавленням їх батьківських прав, відібранням у батьків без позбавлення батьківських прав, визнання батьків безвісно відсутніми або неіснуючими, оголошенням їх померлими, відбуванням покарання в місцях позбавлення волі та перебування їх під вартою на час слідства, розшуком їх органами внутрішніх справ, пов'язаним з ухиленням від сплати аліментів та відсутністю відомостей про їх місцезнаходження, тривалою хворобою батьків, яка перешкоджає їм виконувати свої батьківські обов'язки, а також підкинуті діти, батьки яких невідомі, діти, від яких відмовилися батьки, та безпритульні діти.

Слід сказати, що в Україні на сьогодні відсутнє однозначне визначення терміну «соціальні сироти». У спеціальних дослідженнях, науковій та спеціальній літературі використовують зокрема такі терміни «діти, позбавлені батьківського піклування», «бездомні діти», «бездоглядні діти», «діти вулиці», «безпритульні діти», тощо. Втім, ці терміни необхідно чітко розрізняти.

До найбільш точнішого визначення поняття «соціальні сироти» можна віднести:

- 1) Це спеціальна категорія дітей, які внаслідок економічних, соціальних та морально-психологічних причин при живих батьках стали сиротами.
- 2) Це діти, в яких є біологічні батьки, але з різних причин вони не піклуються про них та не займаються їх вихованням.

У другому розділі «**Нормативно-правове забезпечення альтернативних та сімейних форм виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування**» розкрито такі форми виховання як: тимчасові заклади перебування дітей, усиновлення, дитячі будинки сімейного типу та виховання у державних закладах.

У підрозділі 2.1. «Види закладів тимчасового влаштування та виховання дітей» визначено, що діти віком до трьох років, які залишилися без родини, влаштовуються у будинки дитини, тому що, дітей у такому малому віці було б неправильно влаштовувати з більш старшими дітьми, так як за малечою потрібен більш ретельний догляд. Діяльність таких будинків регулюється Типовим Положенням про будинок дитини затвердженим Міністерством охорони здоров'я України

Виховання статусних дітей у даній формі потребує реформування. Саме вік дитини до 3-х років є важливим у подальшому розвитку та житті. Виховання дітей у таких

зкладах відбувається без належного батьківського тепла та уваги, що у подальшому негативно відбивається у розвитку дитячого життя. На сьогодні в Україні будинки дитини переповнені, що спонукає перенавантаження на працівників закладів. Тому, працівники не встигають приділяти належної уваги кожному вихованцю. Відповідно до результатів дослідження що проводило ЮНІСЕФ показало, що 100 % дітей, виховуючись у таких закладах мають затримку у своєму розвитку. Внаслідок, цього слід сказати, що дитина повинна як найшвидше з будинків дитини потрапляти до сімейних форм виховання, тому що, родину дитині не замінить не один з закладів.

Наступним тимчасовим закладом є центри соціально-психологічної реабілітації дітей (далі – ЦСПРД). В ЦСПРД влаштовуються діти віком від трьох до вісімнадцяти років. ЦСПРД створені з метою захисту прав дітей, які опинились в складних життєвих обставинах та тимчасово позбавлені сімейного виховання.

Отже, на сьогодні в Україні система закладів тимчасового влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування потребує повного перезавантаження та реформування. Тому зараз в нашій країні і відбувається процес деінституалізації, який вирішить проблему існування відповідних закладів. Також, важливим є те, щоб дитина, яка залишилась одна без батьків, якомога швидше потрапляла до сімейних форм виховання, та взагалі не перебувала у таких закладах.

У підрозділі 2.2. «Дитячий будинок сімейного типу як сімейна форма виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» розкрито суть виховання дітей у відповідній сімейній формі виховання.

Дитячий будинок сімейного типу – це окрема сім'я, що створюється за бажанням подружжя або самотньої особи, яка не перебуває в шлюбі, для забезпечення сімейним вихованням та спільного проживання не менш як п'яти дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. Загальна кількість дітей, які можуть виховуватися у такому будинку складає 10 дітей, включаючи рідних дітей. Після створення ДБСТ, батьки та діти отримують відповідні статуси батьків вихователів та вихованців ДБСТ. Якщо дитина вже досягла відповідного віку коли вона може висловлювати свої думки, тоді потрібна згода дитини.

ДБСТ вважається заміною інтернатного закладу. Саме у такій формі сімейного виховання дитина виховується як у справжній родині. Перевага є в тому, що ті діти які мають рідних братів і сестер влаштовуються до ДБСТ з метою не розділення родинних зв'язків між ними.

У підрозділі 2.3. «Приймна сім'я форма соціального захисту та адаптації дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» розкрито суть виховання дітей у прийомних сім'ях.

Приймна сім'я – це сім'я або окрема особа, яка не перебуває у шлюбі, що добровільно за плату взяла на виховання та спільне проживання від одного до чотирьох статусних дітей. Діти, уражені ВІЛ-інфекцією, можуть влаштовуватися для виховання та спільного проживання у ПС за наявності відповідних висновків органів опіки та піклування і закладів охорони здоров'я, а їх загальна кількість не повинна перевищувати чотирьох осіб.

У підрозділі 2.4. «Державні заклади виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» розглянуто такі заклади як дитячі будинки та загальноосвітні школи інтернати.

Але, якщо говорити саме про таку форму виховання дітей відповідної категорії, то звісно вона дуже відрізняється від тих сімейних форм, що вже було розглянуто.

Інтернатні заклади поділяються на наступні види:

загальноосвітня школа-інтернат - навчальний заклад, що забезпечує виховання, навчання та соціальну адаптацію статусних дітей;

дитячий будинок - навчальний заклад, який забезпечує розвиток, виховання, навчання та соціальну адаптацію статусних дітей, дошкільного та шкільного віку;

спеціальна загальноосвітня школа-інтернат I-III ступенів - навчальний заклад для статусних дітей, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку;

загальноосвітня санаторна школа-інтернат I-III ступенів - навчальний заклад з відповідним профілем для статусних дітей, які потребують тривалого лікування;

спеціалізована школа-інтернат I-III ступенів - навчальний заклад з поглибленим вивченням окремих предметів та курсів, що забезпечує виховання, навчання та соціальну адаптацію обдарованих статусних дітей;

У третьому розділі «Обов'язок держави щодо дотримання захисту прав дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування та осіб з їх числа» розкрито державну політику житлових прав дітей відповідної категорії. Також розглянуто державну програму щодо підтримки розвитку сімейних форм виховання та придбання житла для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування та осіб з їх числа.

У підрозділі 3.1. «Житлове забезпечення дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування» визначено, що однією з найактуальніших проблем для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, та осіб з їх числа, які випускаються з інтернатних закладів, ПС, ДБСТ, з-під піклування в доросле життя є відсутність житла. Як головний гарант забезпечення прав, саме держава, має проявляти турботу про таких дітей, не тільки у сфері захисту житлових прав цієї категорії осіб, а й і у інших сферах, необхідних для подальшого повноцінного життя та розвитку.

Захист житлових прав статусних дітей є пріоритетним питанням державної політики України. Держава є головним гарантом забезпечення прав дітей відповідних категорії, тому і питання житлових прав не є виключенням.

Отже, підводячи підсумок слід зазначити, що на законодавчому рівні, на сьогодні закріплений обов'язок держави, в особі відповідних її органів, дбати про захист житлових прав статусних дітей, але механізм захисту житлових прав статусних дітей є не досконалим. Наразі відсутня систематизована база даних про житло статусних дітей. Тому треба в Україні створити таку базу даних що будуть вести органи опіки та піклування. Такий реєстр повинен містити повну інформацію про стан право власності на житло, адресу, нарахування комунальних послуг та всю необхідну інформацію. Коли Реєстр житла для статусних дітей буде створено необхідно надати змогу нотаріусам перевіряти чи не належить відчужуване майно дитині та чи справді органами опіки та піклування надано дозвіл на його відчуження.

У підрозділі 3.2. «Субвенція з державного бюджету на розвиток сімейних форм виховання та придбання житла для дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування та осіб з їх числа (на прикладі Миколаївської області)» досліджено нову для України програму підтримки статусних дітей та осіб з їх числа Субвенцією з державного бюджету місцевим на розвиток сімейних форм виховання та придбання житла для

відповідних категорій дітей. Протягом дії Субвенції державою було виділено 1 513180,1 тис.грн.

Основною метою запровадження Субвенції є надання державної фінансової допомоги місцевим органам виконавчої влади та органам місцевого самоврядування для реалізації Національної стратегії реформування системи інституційного догляду та виховання дітей на 2017 - 2026 роки, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 07.08.2017 № 526-р.

Вищезазначена Національна стратегія передбачає розвиток сімейних або наближених до сімейних форм виховання статусних дітей, з метою недопущення потрапляння таких дітей в інтернатні заклади, скорочення кількості дітей даної категорії, які вже перебувають в цих закладах, а також забезпечення статусних дітей, осіб з їх числа житлом.

ВИСНОВКИ

У **висновках** узагальнено головні результати магістерського дослідження.

Аналізуючи широкий спектр наукової літератури, погляди різних науковців можна зробити висновок про те, що сирітство виникло внаслідок неналежної уваги громадянського суспільства та державно-правових інституцій до проблем які виникають у сім'ях, правової культури, державної соціальної політики та економіки країни. Реформування нових економічних та політичних напрямів в Україні потребує створення нової якісної системи щодо розвитку дітей відповідно до тих потреб, які вони потребують. Якщо, розглядати соціальні та економічні проблеми в Україні, то вони і не оминули таку категорію незахищених дітей, як діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування.

Історичний аспект виховання статусних дітей, доводить, що виховання в державних закладах та усиновлення з'явилося у XIX ст. Аналізуючи проблеми сирітства в історичному аспекті, виявило, що розвиток і шлях становлення відносин між дітьми та суспільством був складним та доволі тривалим. Ставлення до проблематики захисту прав статусних дітей дуже часто змінював вектор відносин між суспільством та дітьми. Пріоритетність виховання дітей, цих категорій також змінювалась від виховання у державних установах до влаштування до сімейних форм виховання.

Наразі в українському законодавстві не в повному обсязі забезпечено гарантії захисту та охорони прав інтересів статусних дітей. У сучасній правовій системі України повинен бути вибудований такий механізм реалізації прав, при якому статусні діти, були б повністю захищеним при інтеграції у суспільство.

Питання захисту прав дітей на сьогодні є одним із пріоритетних напрямків реалізації державної політики. Конвенцією ООН про права дитини визначено, що дитині для повного і гармонійного розвитку її особи необхідно зростати в сімейному оточенні, в атмосфері щастя, любові і розуміння. Але, на жаль, в інституційних закладах ще виховуються статусні діти, які потребують влаштування у сімейні форми виховання. Держава забезпечує пріоритет сімейного виховання та створює умови для їх розвитку, надаючи сім'ям, які приймають на виховання статусних дітей, матеріальну та соціальну підтримку. Наразі в Україні існують такі форми, як: усиновлення, прийомні сім'ї, дитячі будинки сімейного типу та опіка та піклування. Також починаються розвиватись такі

форми як наставництво та виховання у патронатній родині.

За останні три роки в Україні відбулися позитивні зміни у напрямку допомоги дітям-сиротам, дітям, позбавленим батьківського піклування та особам з їх числа, а саме державою було прийнято програму підтримки щодо житлових прав дітей, зазначених категорій, а саме надання субвенції місцевим бюджетам на розвиток сімейних форм виховання та придбання житла для дітей сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування та осіб з їх числа.

За інформацією Міністерства соціальної політики України протягом 2017-2019 роки державою на зазначені цілі було виділено 1 513180,1 тис.грн. У 2017 році було придбано 468 соціального житла, куди було влаштовано 579 дітей та осіб відповідних категорій, також придбано 54 житлових приміщень для створення ДБСТ куди влаштовано 341 дитина. У 2018 році придбано у власність та під соціальне житло 829 квартир або будинків для 924 дітей та осіб відповідних категорій, створено 70 нових ДБСТ куди влаштовано 377 дітей. Зараз в Україні відбувається процес розподілу коштів виділених у 2019 році на зазначені цілі, але на даний час точної інформації щодо придбання житла ще не відома.

Отже, можна зробити остаточний висновок, що Україна з кожним роком намагається покращити рівень захисту прав статусних дітей. Наразі головним пріоритетом держави є повернення дітей у сім'ї та сімейні форми виховання. Для досягнення цієї мети, треба йти двома шляхами, по-перше державі потрібно підтримувати ті родини, які бажають взяти дитину до себе в родину, та по-друге це підтримка статусних дітей для їхнього соціального та особистісного розвитку.

Захист прав статусних дітей повинен стати одним з головних пріоритетів діяльності нашої держави. Але, слід сказати що навіть найкраща турбота держави ніколи не зможе замінити домашнього затишку, надійного батьківського плеча та лагідних материнських обіймів.

Саме тому, зараз в Україні запроваджено реформу інституційного догляду та виховання дітей, меткою якої є повернення дітей з інтернатних закладів до сімейних форм виховання.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ

1. Швець Є.В. Державна політика житлових прав дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування та осіб з їх числа в Україні / Є.В. Швець // «Науковий журнал Публічне управління та регіональний розвиток»(у друці).

АНОТАЦІЇ

Швець Є.В. Нормативно-правове забезпечення захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування – На правах рукопису.

Магістерську роботу присвячено розкриттю особливостей системи захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування в Україні. У роботі досліджено стан наукової розробки проблеми та джерельну базу дослідження. Здійснено розгляд та

аналіз проблем щодо захисту прав дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, а також осіб з їх числа. Напрацьовано пропозиції щодо покращення роботи з дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, та особами з їх числа і запропоновано шляхи ефективної їх соціалізації. Розглянуто проблемні питання щодо забезпечення, збереження та захисту житла дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Розкрито сутність державної програми щодо забезпечення житлом дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Ключові слова: діти-сироти, діти, позбавлені батьківського піклування, сімейні форми виховання, державні заклади виховання дітей, житло, субвенція, прийомна сім'я, дитячий будинок сімейного типу.

Shvets Y.V Legal support for the protection of the rights of orphans and children deprived of parental care.

The master's thesis is devoted to revealing the features of the system of protection of the rights of orphans and children deprived of parental care in Ukraine. The paper investigates the state of scientific development of the problem and the source base of the research. The problems of protection of the rights of orphans and children deprived of parental care, as well as of persons among them, were considered and analyzed. Suggestions have been made to improve the work with orphans and children deprived of parental care and those among them, and ways to effectively socialize them have been proposed. The issues of securing, safeguarding and protecting the shelter of orphans and children deprived of parental care were discussed. The essence of the state program on providing shelter for orphans and children deprived of parental care is revealed.

Keywords: orphans, children deprived of parental care, family forms of education, state institutions for the upbringing of children, housing, subvention, foster care, orphanage.